ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΙΑ ΣΟΥΠΙΕΣ

— Ἄχ, αὐτὲς ἡ ἀφιλότιμες ἡ σουπιές, μαυρίσαν τὴ ζωή μου. Σουπιὲς καὶ γυναίκες τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶνε...

— Πές μας, Γέρω-Λία, πές μας καμμιὰ ἱστορία. Τὴν ἱστορία σου πές μας.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιά! Τὴν εἶδα ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχα βγῆ μὲ τὸ «πυροφάνι» γιὰ σουπιές, νὰ κάθεται στὸ σπίτι της ἀπέξω, ποὺ ἦταν ἀκροθαλασσῆς. Τὴν ἤξερα μικρή. Πότε μεγάλωσε!... Μοῦ φάνηκε σὰν μιὰ νεραΐδα. Τῆς φάνηκα, μέσ' στὴν ἀναλαμπή, σὰν ὁ Θεὸς τῆς θάλασσας. Τὴν ἀγάπησα, μ' ἀγάπησε, τὴν ζήτησα, δὲν μοῦ τὴν δώσαν κι' ἀποφασίσαμε νὰ τὴν κλέψω, νὰ μὲ κλέψη καὶ νὰ φύγουμε.

— Πές μας γέρω-Λία, πές!

«—Νὰ εἶσαι ἐδῶ στὴν «ἐμβατή», τῆς εἶπα, θὰ βγῶ τὸ βράδυ, τάχα γιὰ σουπιές, καὶ θὰ σὲ ἀρπάξω».

«—Σύμφωνοι, Ἠλία μου, μοῦ ἀπάντησε αὐτή. Σύμφωνοι, ἥλιέ μου, ζέστα κι' ἀγάπη τῆς ζωῆς μου».

Καὶ νὰ τώρα πῶς τὴν ἔκλεψα τὴν καλή μου:

«.... Ἡ νύχτα εἶχε πέσει στὸ χωριό. Στὸν οὐρανὸ εἶχαν ἀνάψει τὰ καντήλια. Οἱ γλάροι εἶχαν τρυπώσει πειὰ μέσα στῶν «μεντενιῶν» τὶς τρύπες... Κάτω τὸ κῦμα ἀπαλὸ ἔσβινε στὰ βράχια. Κάποιο νερὸ ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ ψηλὰ ἐκεῖ κοντὰ στὴ Σιδερόπορτα σκόρπαζε γύρω ἕνα μουρμουριστό, γλυκὸ νανούρισμα.

Ἡ θάλασσα ἁπλωνότανε ἀτάραχη, βουβὴ ὡς τὰ πέρατά της, μὲ τὸ μουντό της μαῦρο χρῶμα, σὰν νὰ σκέπαζε κάποιο μυστήριο, σὰν νἄκλαιγε ὅλους τοὺς πνιγμένους τοῦ βυθοῦ της. Μέσα στὸ τοιχογυρισμένο τὸ λιμάνι, βαρκοῦλες σιγοκινιόντουσαν μ' ἕνα λίκνισμα ἀργὸ καὶ νυσταγμένο.

Κάποιο τρίξιμο τῶν καταρτιῶν ἀκουγόταν ἀπὸ ὥρα σ' ὥρα ἄγριο, στριγγό, σκληρὸ καὶ τίποτε ἄλλο πειά... Ἄχνα!... Ὅλα γύρω μας, ἐκεῖ κοντά, κοιμόντουσαν, μεντένια, σπίτια, βράχοι, δένδρα, ἕναν ὕπνο βαθύ, βαρύ, ἀτάραχο.

Κάτω τοῦ λιμανιοῦ τὴ «μπούκα», ἀνάμεσα στοῦ κισσοῦ τὶς φυλλωσιές, ποὺ εἶχανε σφιχταγκαλιάσει τὸ παληὸ τὸ φρούριο, ἕνα τραγοῦδι σουρνότανε ἀργό, βραχνό, σὰν νἄβγαινε μέσα ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ χαλάσματα:

Θάλασσα πικροθάλασσα
καὶ πικροκυματοῦσα...

Ἤτανε ἕνας γέρω-ψαρᾶς, ὁ Μοῦστος, ἀκουμπισμένος ἐπάνω στὸ παληὸ κανόνι, ποὺ τότρωγε ἡ θάλασσα καὶ ἡ σκουριὰ ἀπὸ τὰ παληὰ τὰ χρόνια—πολλὰ χρόνια, παραπολλά—ποὺ κείτοταν ἐκεῖ σὰν παλληκαρᾶς πεσμένος, σκοτωμένος, ἄψυχος..

Σὲ λίγο τὸ τραγοῦδι ἔπαψε. Μιὰ φωνὴ χονδρὴ ἀκούσθηκε:

— Ἔ. Κῶτσοοοοοοοοοοου!

Μέσα ἀπὸ μιὰ ἄλλη ψαροποῦλα γέρικη, ἕνας ἄλλος γέρος τινάχτηκε ἐπάνω.

— Ἀρμάτωσε νὰ βγοῦμε ὥς ὄξω, τοῦ φώναξε ὁ πρῶτος ψαρᾶς.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅλα ἦσαν ἕτοιμα, στρόμποι, σκαρμοί, κουπιά, καμάκια, πινολόγοι κ' ἡ βαρκοῦλα τράβηξε πρὸς τὸ μουράγιο.

Τὴν ζήτησα μὲ ἔδιωξαν

— Ἀλέσταα!

Ὁ γέρω-ψαρᾶς σαλτάρισε ἀμέσως μέσα, ἄρπαξε τὰ κουπιὰ καὶ ἔσπρωξε στὰ ἀνοιχτά.

Ἡ βάρκα εἶχε ξεμπουκάρει.

Σὲ λίγα λεπτὰ βγῆκε καὶ ἄλλη δεύτερη καὶ τρίτη βάρκα.

Σὰν τραβῆξαν ὅλοι στ' ἀνοιχτά, τοίμασα κ' ἐγὼ τὴ δική μου. Βγῆκα βιαστικὰ ὄξω ἀπὸ τὸ μῶλο, μὰ ἡ ψαροποῦλα πήγαινε σὰν ἀκυβέρνητη.

— «Σίαااااα... καπετάνιε!» Μοῦ φωνάζανε ἀπ' τὸ ἄλλο πρυοφάνι.

Ὅλα εἶχαν ἀνάψει κομμάτια ρετσίνι καὶ δαδὶ ἐμπρὸς-ἐμπρὸς στὴ σχάρα καὶ ἡ φλόγες ἄφιναν κόκκινες ἀναλαμπές, σὰν ματωμένες, ἀνακατωμένες μὲ κατάμαυρο καπνό, ποὺ ἀνέβαινε ἀργὸς πρὸς τ' ἀπάνω.

Ἕνα βράδυ ποὺ βγῆκα γιὰ σουπιὲς

— Στὴν κόκκινη τὴ λάμψι κάτω ὁ βυθὸς φαίνοταν θαμπός, σὰν νὰ τὸν σκέπαζε κάποιο χονδρὸ κρούσταλλο.

— Σίαااااα! φωνάξανε καὶ πάλι οἱ ἄλλοι ψαροκινηγοί.

Τὰ κουπιὰ βουτηχτῆκαν στὸ νερὸ μ' ὁρμὴ καὶ ἡ βάρκα στάθηκε. Ἀπὸ τὴν διπλανὴ τὴν ψαροποῦλα τὸ καμάκι ἔπεσε βαρὺ καὶ γρήγορο. Σὲ λίγο ἔφερνε ἐπάνω ἕνα μεγάλο χταπόδι, ποὺ τυλιγμένο στὰ μακρυὰ τοῦ καμακιοῦ διχάλια, ἐτέντωνε, ἐμάζευε, ἐστριφογύριζε καὶ χτυποῦσε ἀπότομα τοὺς πλοκάμους του.

— Καλὸ «σεφτέ», ἀκούστηκε μιὰ πρόσχαρη φωνή.

— Εὐχαριστοῦμε, παρομοίως... Χταπόδι ἦταν τὸ πρῶτο μας. Ἐπιπόδιο δηλαδή, εἶπε ὁ γέρο-ψαρᾶς καὶ πρόσθεσε:

Ἀπὸ χταπόδι σὰν ἀρχίζεις
ἄλλο ψάρι μὴν ἐλπίζεις

— Ὁ Θεὸς εἶνε μεγάλος καὶ ἡ θάλασσα γεμάτη, τοῦ φώναξα ἐγὼ παρηγορητικά.

Ἡ ἄλλη βάρκα ἐπροχώρησε.

— Γιατὶ δὲν ἀνάβεις, Διά, τὸ πρυοφάνι; μὲ ρώτησαν.

— Μοῦ βράχηκε λίγο τὸ δαδί, ἀποκρίθηκα.

— Μήπως θέλεις νὰ σοῦ δώσω;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ!

— Καλὲς δουλειές, ἀντίο!

— Στὸ καλό. Καλὰ γεμίσματα.

Σὲ λίγο τὸ πρῶτο πρυοφάνι ἦταν μακρυά. Δὲν φαινόταν παρὰ μοναχὰ ἡ κόκκινη φωτιά του σὰν ἕνα ἄστρο ἐρυθρὸ ποὺ κάτι ἔχασε καὶ τὸ ἐγύρευε ἐπάνω στὰ κοιμισμένα τὰ νερά...

Ἐγὼ οὔτε δαδὶ εἶχα, οὔτε ρετσίνι γιὰ ν' ἀνάψω. Οὔτε καμάκια, οὔτε σύνεργα, οὔτε γκουβάδες, οὔτε πινολόγους, οὔτε μαστέλο γιὰ νὰ βάζω τὶς σουπιές.

Γι' ἄλλο κυνῆγι τοιμαζόμουν καὶ ἄλλα ἦσαν τὰ σύνεργά μου. Ἡ βάρκα ἦταν φορτωμένη μὲ φορτσέρια, ρουῦχα, καρβέλια καὶ φαγώσιμα, κανάτια μὲ νερό, κουμάντο δηλαδὴ γιὰ δέκα μέρες.

Καὶ σὰν ἀνοίξανε μακρυὰ ἡ ἄλλες βάρκες, γλύστρησα κατὶ τὴν ἀκρογιαλιά.

Τὰ μικρά, φτωχὰ σπιτάκια ποὺ κοιμόντουσαν ἐκεῖ, ἀντιφεγγίζανε κοκκινωπὰ ἀπ' τῶν «πυροφανιῶν» τὶς λάμψεις. Τίποτα πειὰ δὲν ἀκουγόταν πίσω ἀπὸ κάτι καλαμιὲς ποὺ πῆγα καὶ διπλάρωσα μὲ τὴ βάρκα μου, ἐκτὸς ἀπ' τὸ σιγανὸ καὶ νυσταχτικὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ, ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ ψηλά...

Ἡ πούλια εἶχε γύρει πειὰ στὸν οὐρανό.

Πῆρα τότε ἕνα χαλικάκι καὶ τὸ πέταξα ὥς στὴν αὐλὴ ἑνὸς σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ γλάστρες καὶ γεράνια, περιπλοκάδες καὶ βασιλικούς.

Ἕνα παραθύρι ἔτριξε, μιὰ πόρτα στέναξε σιγά...

Γύρω ἔρημη ἡ ἀμμουδιά. Μόλις ἀκουγότανε τὸ φίλημα τῆς θάλασσας στὰ χαλικάκια τῆς ἀκρογιαλιᾶς... Ὁ αὐγερινὸς εἶχε προβάλει ἀστραφτερὸς πίσω ἀπὸ τὸ βουνό...

Ἕνα φάντασμα λευκὸ φάνηκε ἔξαφνα. Σιγὰ κι' ἀθόρυβα βγῆκε ἀπ' τὴν αὐλὴ καὶ πήδησε μέσα στὴ βάρκα μου, τρέμοντας σὰν ἀπὸ φόβο, σὰν

Πίσω ἀπὸ κάτι καλαμιὲς

ΠΙΚ - ΝΙΚ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

— Ἡ ἐποχὴ τῶν πνιγμῶν

Τὸ καλοκαίρι εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν περισσοτέρων θαλασσινῶν δυστυχημάτων ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ εἴμαστε κυριολεκτικώτεροι, τῶν περισσοτέρων πνιγμῶν.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπίσημη στατιστικὴ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, τὸ περασινὸ καλοκαίρι στὴ Γαλλία ἐπνίγηκαν 1364 ἄτομα, ἐνῶ τὸν χειμῶνα ἐπνίγηκαν μόνον 245. Ἀπὸ τοὺς 1364 αὐτοὺς, οἱ 640 ἐπνίγηκαν ἐνῶ ἔκαναν τὸ μπάνιο τους στὴ θάλασσα ἢ σὲ διάφορα ποτάμια, οἱ 296 παρατάτησαν, ἐνῶ ἔκαναν περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά, κ' ἔπεσαν κ' ἐπνίγηκαν, οἱ 120 ἐνῶ ἐψάρευαν, οἱ 248 ἐνῶ ἔκαναν περίπατο στὴ θάλασσα μὲ βάρκα καὶ 60 σὲ διάφορες ἄλλες περιπτώσεις.

— Τὰ συντομώτερα ὀνόματα

Στὴν Γαλλία, στὴν ἐπαρχία τοῦ Ἄιμ, βρίσκεται μιὰ μακρὴ πόλις ποὺ ἔχει τὸ συντομώτερο ὄνομα ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο. Εἶναι ἡ πόλις **«Υ»**.

Ἐπίσης ἕνας Γάλλος εἶχε τὸ συντομώτερο ὄνομα στὸν κόσμο. Ὁ περίφημος εἰνοούμενος τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου 3ου, μαρκήσιος D'O, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς πατὴρ σὲ δυὸ μυθιστορήματά του.

— Ἐναέριοι δρόμοι

Ὁ δήμαρχος τῆς Νέας Ὑόρκης κ. Γουκλῆρ εἶνε ἄνθρωπος τῶν θετικῶν καὶ τολμηρῶν ἀποφάσεων. Γιὰ νὰ ἀραιώση τὸν συνωστισμὸ ποὺ παρατηρεῖται στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῆς πόλεως, ἀπεφάσισε νὰ κατασκευάση ἐναερίους δρόμους, οἱ ὁποῖοι θὰ χρησιμεύουν γιὰ τὰ αὐτοκίνητα. Ἔτσι οἱ διαβάτες θὰ κυκλοφοροῦν ἄνετα καὶ χωρὶς κινδύνους στοὺς κάτω δρόμους. Ἤδη ἄρχισε ἡ κατασκευὴ τοῦ πρώτου ἐναερίου δρόμου, ἐπάνω ἀπὸ τὴν προκυμαία τοῦ Οὔδσωνος ποταμοῦ. Ὁ δρόμος αὐτὸς θὰ ἔχη μῆκος 7 χιλιομέτρων. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι θὰ περνοῦν ἀπὸ αὐτὸν 9,000 αὐτοκίνητα στὸ λεπτό!...

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΡΩΤΗΜΑ

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Κάποια μεγάλη Εὐρωπαϊκὴ ἐφημερὶς ἀπηύθυνε στοὺς ἀναγνώστας της τὴν ἐρώτησι τί θὰ ἔκαναν οἱ ἄνδρες ἂν ἐπέθαιναν ὅλες ἡ γυναῖκες. Ἀπ' τὶς ἀπαντήσεις ποὺ σταλθῆκαν δημοσιεύομε παρακάτω τὶς ἐξυπνότερες:

μένοινε χωρὶς δουλειά, γιατὶ δὲν θὰ εἶχαν τίνων νὰ συγχωρήσουν τὶς τὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ξαναπλασθῆ τὸ γένος των ἀπὸ καμμιὰ πλευρά μου.

— Κανένας δὲν θἄμενε στὴ γῆ, ὅταν πεθαίναν ἡ γυναῖκες, γιατὶ θὰ πεθαίναν κι' οἱ ἄνδρες ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ χαρά τους.

— Ἂν ἔλειταν ἀπ' τὸν κόσμο ἡ γυναῖκες, οἱ ἐξωμολογηταὶ θὰ μένανε χωρὶς δουλειά, γιατὶ δὲν θὰ εἶχαν τίνων νὰ συγχωρήσαιν τὶς ἁμαρτίες.

— Θὰ κατηργοῦντο τὰ δικαστήρια, ἀφοῦ δὲν θὰ μποροῦσαν πειὰ νὰ λένε: «Ζητήσατε τὴ γυναίκα»

— Ἂν πεθαίναν ἡ γυναῖκες, οἱ ἄνδρες θὰ πήγαιναν νὰ τὶς βροῦν καὶ στὸν **Ἅδη.**

ἀπὸ ἄγνωστη ταραχή, σὰν ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ τ' ἀγιάζι. Πῆρα ἀμέσως τὰ κουπιὰ στὰ γερὰ χέρια μου κ' ἡ θάλασσα ἐστέναξε, ἐπάφλασε, ἀνάθρασε καὶ ἄφισε...

Ἡ βάρκα συνταράχτηκε, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπότομα καὶ χύθηκε ἐμπρός. Σὲ λίγο τριπώσαμε πίσω ἀπὸ κάτι καλαμιὲς βαθειές, πυκνές, κοντὰ σὲ μια φτελιὰ θεώρατη, δίπλα στὴν κοίτη ἑνὸς χειμάρρου, ποὺ ἀνθισμένες ροδοδάφνες καὶ πλουμισμένες λιγαριὲς μὲ τὰ λιλὰ λουλούδια τους φαντάζαν καὶ μοσχοβολοῦσαν σὰν νὰ κάναν γάμους καὶ χαρές...

Μὰ ὅλο καὶ τραβοῦσα κουπί. Εἶχα τὴν ἀγατημένη μου στὴ βάρκα καὶ διαζόμουν νὰ φύγω μακριὰ μαζύ της. Εἴμαστε πειὰ μακρυά. Τότε ἄφησα τὰ κουπιά, πῆγα κοντὰ στὴν καλή μου, τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τῆς ἔδωσα τὸ πρῶτο σκαστὸ φιλί, ἕνα φιλὶ ποὺ ἀντήχησε στὸ πέλαγο καὶ στὶς στεριές!...

Ἔπαρνε νὰ γλυκοχαράζη...

Βάφτηκε μ' αἷμα τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ ἀνατολή.

Ἐπρόβαινε ὁ ἥλιος!...

***

— Κ' ἔπειτα; Πές μας, Γέρω-Λιά, πές μας, τί ἔγινε ἔπειτα;

— Τί νὰ σᾶς πῶς, παιδιά μου;

— Πές μας, Γέρω-Λιά, πές μας.

— Γιὰ συντὲς δὲν εἶπα πὼς θὰ βγῶ; Σουπιὰ μεγάλη βάρεσα κ' ἐγὼ καὶ μοῦ μελάνιασε, ἡ ἀφιλότιμη, ὅλη τὴ ζωή μου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΣΤΟΙΧΕΙΟΜΑΧΙΑ

Πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἐμιμήθησαν τὴν περίφημη βατραχομυομαχία τοῦ Ὁμήρου κι' ἔγραψαν σχετικὰ μ' αὐτὴ ποιήματα. Ἔτσι ἐγράφη ἡ «Γαιομυομαχία» ἀπὸ τὸν Πτωχοπρόδρομο, ἡ «Βοσποροομαχία», ὅπου τσακώνονται ἡ δυὸ ἀκτὲς τοῦ Βοσπόρου, ἡ Ἀσιατικὴ μὲ τὴν Εὐρωπαϊκή, ἡ «Στοιχειομαχία» κ. ἄ.

Σήμερα δημοσιεύομε, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὴ «Στοιχειομαχία» τοῦ Ι. Ρ. Μ. τοῦ Βυζαντίου, τὸ ὁποῖο πρωτοτυπώθηκε στὰ 1746 περίπου. Σ' αὐτὸ τσακώνονται ἀναμεταξύ τους τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου ἔχει ὡς ἑξῆς: «Στοιχειομαχία ἡ ἀλληγορικὴ περιγραφὴ τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ τῆς μάχης αὐτῶν».

Νὰ τώρα καὶ τὸ ποίημα.

Τὰ τέσσερα στοιχεῖα
ἦταν σὲ ἡσυχία,
ὅλα μαζὶ ἑνωμένα,
στὸν τόπο τοῦ καθένα.
Τὸ πῦρ εἰς τὸν αἰθέρα,
ἀπάνω ἀπ' τὸν ἀέρα.
Καὶ κάτω ἀπ' τὸν ἀέρα
ἦταν τῆς γῆς ἡ σφαῖρα·
καὶ τὸ νερὸ κοντὰ της
εἰς τὰ κοιλώματά της.
Κι' ἔτσι ἦταν ἑνωμένα,
πολὺ φιλιωμένα.
Γλυκὰ νερὰ ἐτρέχαν
κ' αὐτὴν τὴν γῆν ἐβρέχαν.
Τοὺς κάμπους ἐβρόσιζαν
καὶ τὰ φυτὰ ποτίζαν.
Ἄνεμοι δὲν φυσοῦσαν,
τὴ θάλασσα δὲν σειοῦσαν.
Κι' ἡ θάλασσα γαλήνη.
τῆς γῆς καθρέφτης γίνη.
Τότε ἡ γῆ στολίσθη
κι' ἡ θάλασσα ἐσυγχίσθη.
Ἡ ὄψη της ἀλλάζει
κι' ἀπ' τὸ θυμό της βράζει.
Φθονεῖ καὶ τὴ ζηλεύει
καὶ πόλεμο γυρεύει.
Συγχύζεται, ταράζει
καὶ τοὺς ἀνέμους κράζει,
τοὺς ποταμοὺς καλνάει
καὶ στὰ νερὰ μηνάει
ὅλα σ' αὐτὴ νὰ τρέξουν,
νὰ ρθοῦν νὰ τὴ συντρέξουν
καὶ νὰ τὴ βοηθήσουν
τὴ γῆ νὰ πολεμήσουν.

. . . . . .

Καὶ παρευθὺς θυμώθη
ἀέρας κι' ἐσηκώθη
καὶ δυνατὰ βουΐζει,
φυσᾶ καὶ φοβερίζει.
Καὶ τότε οἱ ἀνέμοι
κάμαν τὴ γῆ νὰ τρέμη.
Κι' ἡ βρύσες μουρμουρίζαν.
κ' αὐτὲς τὴ γῆν ἐβρίζαν.
Κι' οἱ ποταμοὶ θυμώσαν.
ὄρκον φρικτὸν ὀμῶσαν
στὴ θάλασσα νὰ τρέξουν.
τὴ γῆ νὰ κατατρέξουν.
Κι' ἡ λίμνες συγχυσθῆκαν
κ' αὐτὲς ἑτοιμασθῆκαν
βοήθεια νὰ πέμψουν
ποτάμια νὰ στρατέψουν.
Κι' ἡ θάλασσα φουσκώνει,
ψηλὰ βοὴν σηρώνει
τὴν γῆν διὰ νὰ πάση
καὶ νὰ τὴν ξεπεράση
καὶ γίνεται μὲ τόση
ὁρμὴ νὰ τὴν πλακώση·
θέλει νὰ τὴν νικήση
καὶ νὰ τὴν ἀφανίση.
καὶ μὲ ὁρμὴ μεγάλη
τρέχει στὸ περιγιάλι·
τὶς πέτρες θὲ νὰ φάη,
μοιάζει πὼς τὶς ρουφᾶει,
κ' ὅ,τι κ' ἂν εὕρη ἁρπάζει
κ' ἔξω πάλι τὰ βγάζει
καὶ μὲ θυμὸ γυρεύει
εἰς τὰ βουνὰ ν' ἀνέβη,
τὰ βράχια θὲ νὰ σπάση,
τὸν κόσμο νὰ σκεπάση.
Κι' ὡσὰν θηριὸ μουγκρίζει,
σκάνει αὐτὴ κι' ἀφρίζει.
Κι' ἀπ' τὴν πολλὴν ὀργή της
χτυπιέται μοναχή της,
κι' ἀπ' τὸ μεγάλο φθόνο
δὲν ἀγοριάει πόνο.
Κι' ὁ οὐρανὸς κυττάζει
τὴ μάχη καὶ θαυμάζει·
τὴ θάλασσα ἐσπλαχνίσθη
κ' αὐτὴν τὴν γῆν ὠργίσθη,
γιὰ τὴ σκληρότητά της
καὶ τόσην ἀπονιά της.

. . . . . .

Κι' εὐθὺς τὰ νέφη κράζει
αὐτὸς καὶ τὰ προστάζει
Κι' εὐθὺς τὴν ὥρα ἐκείνη
ἡ μέρα νύχτα ἐγίνη·
καὶ ἄρχισε ν' ἀστράψη
τὴν γῆν νὰ κατακάψη.
κ' ἀστροπελέκια ρίχνει
καὶ τὸ θυμό του δείχνει.
βροντὰ καὶ φοβερίζει
τὴν γῆν πῶς ἀφανίζει.
Καὶ τότε ἑτοιμάζει
ψυχρὸ σκληρὸ χαλάζι,
νὰ τὴν λιθοβολήση
γιὰ νὰ τὴν ἀφανίση.
Καὶ ἄρχισε νὰ βρέχη
ποὺ κρατημὸ δὲν ἔχει·
Οἱ καταρράκται ἀνοίξαν.
βροχὴ ραγδαία ἐρρίξαν.
καὶ ἡ βροχὴ ἐκείνη
κατακλυσμὸς ἐγίνη.
καὶ τὰ βουνὰ χαθῆκαν,
εἰς τὰ νερὰ χωθῆκαν.
Κι' ἡ γῆ τελείως ἐχάθη
στῆς θάλασσας τὰ βάθη,
τὸ σφάλμα της νὰ νοιώση
καὶ νὰ τὸ μετανοιώση.
Κι' ἔτσι ἔπαψε ἡ ὀργή του
καὶ μὲ τὴν προσταγή του
στὰ σύννεφα ἐφάνη
ἕνα ἔμμορφο στεφάνι,
πολυχρωματισμένο
ὡσὰν ζωγραφισμένο·
τοῦ οὐρανοῦ δοξάρι
τὸ κράζουν καὶ ζωνάρι
οὐράνιο καὶ θεῖο.
εἰρήνης τὸ σημεῖο.
Τότε στὸν ἥλιο γνέφει
νὰ διώξη αὐτὸς τὰ νέφη.
Βροχὴ νὰ σταματήση.
ἀέρας μὴ φυσήση
καὶ τὰ νερὰ ἂς συρθοῦνε
στὸν τόπο τους νὰ ρθοῦνε.
Κι' ἡ θάλασσα γαλήνη
εἶτεν εὐθὺς κι' ἐγίνη.
κι' εὐθὺς ἡ γῆ ἐφάνη
μὲ νίκης τὸ στεφάνι.
Εἰς τὸ λουτρὸν ἐμβῆκε
σὰν νύμφη αὐτὴ καὶ βγῆκε.
Κι' ἡ θάλασσα εἶδε ἐμπρός της
ποὺ βγῆκε πάλι ὁ ἐχθρός της
κι' ὄμοσε τάντα νάχη
μ' αὐτὴν τὴν γῆν ἀμάχη.
Τῆς γῆς ἡ ἁμαρτία
κι' ὁ φθόνος εἶνε αἰτία
ποὺ φέραν τὰ στοιχεῖα
σὲ τέτοια δυστυχία.